

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec T-387/09

**Applied Microengineering Ltd
proti
Európskej komisii**

„Piaty rámcový program pre výskum, technologický rozvoj a demonštračné aktivity — Zmluvy týkajúce sa projektov ‚Formation of a New Design House for MST‘ a ‚Assessment of a New Anodic Bonding‘ — Vymáhanie časti vyplateného finančného príspevku — Rozhodnutie predstavujúce exekučný titul — Rozhodnutie, ktorým sa v priebehu konania mení napadnuté rozhodnutie — Právne odôvodnenie žaloby — Povaha uvádzaných žalobných dôvodov — Legitímna dôvera — Povinnosť odôvodnenia — Zásada riadnej správy vecí verejných“

Abstrakt – Rozsudok Všeobecného súdu (šiesta komora) z 27. septembra 2012

1. *Žaloba o neplatnosť — Žaloba proti rozhodnutiu predstavujúcemu exekučný titul — Rozhodnutie, ktoré možno napadnúť na základe článku 230 ES — Prípustnosť — Žalobné dôvody týkajúce sa zmluvných ustanovení a uplatniteľného vnútroštátneho práva — Neprípustnosť*

(Články 230 ES, 238 ES, 249 ES a 256 ES)

2. *Právo Európskej únie — Zásady — Ochrana legitímnej dôvery — Podmienky — Presné uistenia poskytnuté administratívou — Výmena informácií s Komisiou pred podpísaním zmluvy, ktorá nepredstavuje presné uistenie alebo prísľub — Porušenie zásady legitímnej dôvery — Neexistencia*

3. *Akty inštitúcií — Odôvodnenie — Povinnosť — Rozsah — Rozhodnutie Komisie týkajúce sa vymáhania časti finančného príspevku vyplateného v rámci výskumného programu — Potreba pripojiť audítorskú správu — Neexistencia*

(Článok 253 ES)

4. *Právo Európskej únie — Zásady — Zásada riadnej správy vecí verejných — Zmluvný partner Komisie, ktorý ju neinformoval o zmene svojej adresy — Zaslanie zásielok na starú adresu — Porušenie zásady riadnej správy vecí verejných — Neexistencia — Nová adresa uvedená v elektronickej komunikácii adresovanej audítorovi a postúpenej Komisii — Uplynutie zmluvného obdobia — Neexistencia vplyvu*

(Charta základných práv, článok 41)

1. Akty prijaté inštitúciami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou čisto zmluvného rámca, vzhľadom na svoju povahu nepatria medzi akty uvedené v článku 249 ES.

Naopak rozhodnutia, ktoré predstavujú exekučný titul, o ktorom hovorí článok 256 ES, patria pri neexistencii opačného ustanovenia v Zmluve o ES medzi tie, ktoré sú uvedené v článku 249 ES, ktorých dôvodnosť možno namietat len pred súdom rozhodujúcim o neplatnosti na základe článku 230 ES. To je najmä prípad rozhodnutia, ktoré predstavuje exekučný titul a ktoré je prijaté na účely vymáhania pohľadávky vzniknutej zo zmluvy, ktorú uzavrela inštitúcia.

Pri rozhodovaní o žalobe o neplatnosť na základe ustanovení článku 230 ES musí súd Únie posúdiť zákonnosť napadnutého aktu z hľadiska Zmluvy o ES alebo z hľadiska akéhokoľvek právneho predpisu týkajúceho sa jej uplatňovania, teda z hľadiska práva Únie. Naopak v rámci žaloby podanej na základe článku 238 ES môže žalobca zmluvnej inštitúcii vytýkať len porušenie ustanovení zmluvy alebo porušenie práva uplatniteľného na zmluvu.

Žalobné dôvody založené na porušení zmluvných ustanovení a uplatniteľného vnútroštátneho práva musia byť teda v žalobe o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu, ktoré predstavuje exekučný titul, zamietnuté ako neprípustné.

(pozri body 36, 38 – 41)

2. Pozri text rozhodnutia.

(pozri body 57 – 62)

3. Rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od povahy príslušného aktu a od kontextu, v akom bol prijatý. Odôvodnenie musí jasne a nepochybne vyjadrovať úvahu inštitúcie, ktorá akt vydala, takým spôsobom, aby na jednej strane umožnilo súdu Únie vykonať preskúmanie jeho zákonnosti a na druhej strane umožnilo dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia, aby mohli brániť svoje práva a overiť, či rozhodnutie je dôvodné.

Nevyžaduje sa, aby boli v odôvodnení presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 253 ES, sa má posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť.

Komisia najmä nie je povinná zaujať stanovisko ku všetkým tvrdeniam, ktorých sa pred ňou dovolávali dotknuté osoby. Stačí, aby uviedla skutočnosti a právne úvahy, ktoré majú v štruktúre rozhodnutia zásadný význam.

Napokon, ak bola dotknutá osoba úzko zapojená do procesu vypracovania napadnutého rozhodnutia, a teda poznala dôvody, pre ktoré ho správny orgán prijal, rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od kontextu, ktorý bol vytvorený takouto účasťou. V takom prípade sú požiadavky judikatúry v tejto oblasti veľmi zmiernené.

Pokiaľ teda Komisia v rozhodnutí s odvolaním sa na audítorskú správu dostatočne jasným spôsobom uvedie dôvody, pre ktoré sa rozhodla vymáhať časť finančného príspevku vyplateného v rámci výskumného programu, umožní tým dotknutej osobe domáhať sa svojich práv pred súdom Únie a súdu Únie vykonať preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia bez toho, aby bolo potrebné dávať do prílohy rozhodnutia túto audítorskú správu.

(pozri body 64 – 67, 72)

4. Medzi záruky poskytované právnym poriadkom Únie v správnych konaniach patrí najmä zásada riadnej správy vecí verejných, ktorá je uvedená v článku 41 Charty základných práv Európskej únie, ku ktorej sa viaže povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu.

V rámci vymáhania časti príspevku vyplateného na výskumný program, pokiaľ ide o list, ktorým bol žalobca informovaný o ukončení auditu, poslaný doporučene s potvrdením o doručení na adresu, ktorú žalobca Komisii uviedol, Komisii nemožno vytýkať, že postupovala týmto spôsobom, pokiaľ jej žalobca neoznámil zmenu adresy. Jednak samotné uplynutie zmluvného obdobia nezbavilo žalobcu povinnosti informovať Komisiu o zmene jeho adresy, keďže prebiehal audit. Jednak jednoduché uvedenie novej adresy v rámci podpisu v elektronickej správe, ktorú žalobca poslal audítorovi, nemôže postačovať na to, aby sa informovanie Komisie o zmene adresy dalo považovať za dostatočné, aj keď audítor postúpil túto elektronickú komunikáciu Komisii.

(pozri body 76, 80)